

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Forslaget er en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 5 fra folketingsåret 1993-94. Se Folketingstidende 1993-94, Folketingets forhandlinger sp. 349 og 821 samt tillæg A sp. 325.

En række sager har vist, hvor magtesløs en kommune er over for boligsociale problemer. Sociale problemer, både for indvandrere, flygtninge og danskere, har en tendens til at koncentrere sig til bestemte kommuner, bestemte kvarterer og bestemte bebyggelser. Det medvirker ofte til, at problemerne bliver selvforstærkende.

Den problemstilling bør ikke søges afhjulpnet med tvang over for de berørte personer og familier. Der er tilfælde, hvor f.eks. indvandrere fra samme land ønsker at bo tæt på hinanden, og det skal de have lov til.

Men i dag er situationen ofte den, at folk med sociale problemer og uden bolig kun kan få anvist en lejlighed i problemkommunerne og problembebyggelserne. Et lille skridt i den rigtige retning blev taget, da Folketinget i juni 1992 vedtog lovforslag om kommunernes ret til at erhverve boliger for at fremme udlændinges integration (L 336), der giver kommunerne ret til at erhverve ejerboliger og omdanne dem til almindelige udlejningsboliger til brug for udlændinge. Men det er langt fra nok. SF ønsker, at der rettes op på situationen ved, at der gennemføres tre forslag:

Bemærkninger til forslagets enkelte punkter

Ad 1

I dag er fordelingen af de almennyttige boliger meget skæv. Nogle kommuner, f.eks. Hvidovre og andre kommuner på Københavns vestegn, har en stor andel af almennyttige boliger, andre har stort set ingen. Det gælder f.eks. Hørsholm og Gentofte, og det betyder, at personer, der ønsker at få anvist en bolig i en af disse kommuner, ikke kan få det.

Det skal der rettes op på ved, at en bestemt procentdel af boligerne i alle kommuner skal være almennyttige boliger. Denne procent fastsættes på et lavt niveau i landkommuner (»øvrige kommuner« i

Danmarks Statistiks terminologi), hvor behovet typisk vil være beskedent, højere i bykommuner og højest i hovedstadsområdet, hvor behovet er størst.

Som instrumenter til at opfylde kravet kan kommunen iværksætte nybyggeri, jf. det samtidigt fremsatte forslag til folketingsbeslutning om forøgelse af det støttede boligbyggeri (B 66), eller opkøbe eksisterende ejendomme, jf. punkt 2.

Det vil tage nogle år at få kravet opfyldt overalt, hvorfor der skal fastsættes en overgangsordning. For at sikre, at kommunerne hurtigst muligt bestræber sig for at opfylde kravet, skal kommuner, der ikke opfylder mindstekravene, ikke kunne give byggetilladelse til andre former for byggeri, medmindre boligministeren giver tilladelse hertil. Kommunerne skal dog kunne give tilladelse til ungdoms- og ældreboligbyggeri.

Det vil endvidere øge kommunernes tilskyndelse til hurtigst muligt at opfylde kravet, hvis man gennemfører de ændringer i det kommunale udlignings-system, der er beskrevet i ovennævnte beslutningsforslag.

Ad 2

I de fleste kommuner vil den bedste metode til at fremskaffe flere almennyttige boliger, f.eks. for at opfylde mindstekravet, jf. punkt 1, være at bygge nyt. Men andre steder kan der være grund til i stedet at købe eksisterende ejerboliger. Det er der flere grunde til:

For det første vil det give mange, der i dag af økonomiske grunde, f.eks. tvangsauktion, tvinges til at flytte, mulighed for at blive boende. Deres løbende boligudgift bliver mindre, til gengæld mister de muligheden for en fremtidig kapitalgevinst. På denne måde kan et antal sociale tragedier undgås, hvilket også samfundsøkonomisk vil være en stor gevinst.

For det andet vil ordningen være til hjælp for store grupper, der ikke kan få solgt deres ejerbolig. Forslaget vil nemlig mindske udbudet af ejerboliger og dermed bidrage til at lette omsætningen og give priserne et vist løft, så friværdien i nogle tilfælde genskabes.